

Zarzuty i główne argumenty

Termin do dokonania transpozycji tej dyrektywy do krajowego porządku prawnego upłynął w dniu 31 grudnia 2008 r.

(¹) Dz.U. L 76, s. 41

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 16 sierpnia 2010 r. — Hauptzollamt Hamburg-Hafen przeciwko Afasia Knits Deutschland GmbH

(Sprawa C-409/10)

(2010/C 274/33)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hauptzollamt Hamburg-Hafen

Strona pozwana: Afasia Knits Deutschland GmbH

Pytania prejudycjalne

1) Czy jest to zgodne z art. 32 protokołu 1 w sprawie definicji pojęcia „produktów pochodzących” oraz w sprawie metod współpracy administracji Umowy o Partnerstwie między członkami Grupy Państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku a Wspólnotą Europejską (¹), że Komisja Europejska zasadniczo sama, nawet jeśli przy wsparciu miejscowych władz, przeprowadza kontrolę po zwolnieniu towarów dowodów pochodzenia wystawionych w kraju wywozu i chodzi o wynik kontroli w rozumieniu tego przepisu, jeżeli uzyskane w ten sposób wyniki kontroli Komisji są ujęte w protokole, który jest podpisywany także przez przedstawiciela rządu kraju wywozu?

Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca:

2) Czy w przypadku odpowiadającym sprawie przed sądem krajowym, w którym dowody preferencyjne z kraju wywozu

wydane w określonym czasie zostały uznane za nieważne, ponieważ pochodzenie towaru nie mogło zostać potwierdzone na podstawie kontroli po zwolnieniu towarów, nie można jednak wykluczyć, że niektóre towary wywożone spełniały warunki pochodzenia, osoba odpowiedzialna za uiszczenie opłat celnych na podstawie na art. 220 ust. 2 lit. b) akapit drugi i trzeci rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (²) może powoływać się na zasadę uzasadnionych oczekiwań wskazując, że przedłożone w jej sprawie świadectwa preferencyjnego traktowania mogły być prawidłowe, a zatem opierały się na właściwym przedstawieniu faktów przez eksportera?

(¹) 2000/483/WE: Umowa o Partnerstwie między członkami Grupy Państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku a Wspólnotą Europejską oraz jej państwami członkowskimi, podpisana w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r., Dz.U. L 317, s. 3.

(²) Dz.U. L 302, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 18 sierpnia 2010 r. — NS przeciwko Secretary of State for the Home Department

(Sprawa C-411/10)

(2010/C 274/34)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: NS

Strona pozwana: Secretary of State for the Home Department

Interwenienci: 1) Amnesty International Limited oraz Advice on Individual Rights in Europe Centre; 2) Wysoki Komisarz Narodów Zjednoczonych do spraw Uchodźców; 3) Equality and Human Rights Commission

Pytania prejudycjalne

1) Czy decyzja podjęta przez państwo członkowskie na mocy art. 3 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 343/2003 ⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem”) w przedmiocie rozpatrzenia wniosku o udzielenie azylu, który to wniosek nie należy do zakresu odpowiedzialności tego państwa zgodnie z kryteriami określonymi w rozdziale III rozporządzenia podlega prawu UE dla potrzeb art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej lub art. 51 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”)?

W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1:

2) Czy państwo członkowskie spełnia swój obowiązek przestrzegania praw podstawowych (włączając w to prawa określone w art. 1, art. 4, art. 18, art. 19 ust. 2 i art. 47 karty) w sytuacji, gdy państwo to odsyła ubiegającego się o udzielenie azylu do państwa członkowskiego, które zgodnie z art. 3 ust. 1 jest państwem odpowiedzialnym w świetle kryteriów określonych w rozdziale III rozporządzenia (zwanego dalej „państwem odpowiedzialnym”) niezależnie od sytuacji panującej w państwie odpowiedzialnym?

3) W szczególności, czy obowiązek przestrzegania praw podstawowych UE wyklucza posłużenie się niewzruszalnym domniemaniem, że państwo odpowiedzialne będzie przestrzegać: a) praw podstawowych przysługujących ubiegającemu się o udzielenie azylu na mocy prawa UE; lub b) minimalnych standardów określonych w dyrektywie 2003/9/WE ⁽²⁾, 2004/83/WE ⁽³⁾ lub 2005/85/WE ⁽⁴⁾ (zwanych łącznie „dyrektywami”).

4) Tytułem pomocniczym, czy państwo członkowskie jest zobowiązane na mocy prawa UE, a jeśli tak, to w jakich okolicznościach, do wykonywania przysługującego mu na mocy art. 3 ust. 2 rozporządzenia uprawnienia do rozpoznania i przyjęcia odpowiedzialności za wniosek o udzielenie azylu, w sytuacji gdy wydalenie do państwa odpowiedzialnego wystawiłoby ubiegającego się o udzielenie azylu na niebezpieczeństwo naruszenia przysługujących mu praw podstawowych, w szczególności praw, o których mowa w art. 1, art. 4, art. 18, art. 19 ust. 2 lub art. 47 karty lub też na niebezpieczeństwo, że minimalne standardy określone w dyrektywach nie będą względem niego stosowane?

5) Czy zakres ochrony przysługującej osobie, wobec której ma zastosowanie rozporządzenie, wynikający z ogólnych zasad prawa UE, a w szczególności oparty na prawach określonych w art. 1, 18 i 47 karty jest szerszy, niż zakres ochrony przysługującej na mocy art. 3 europejskiej Konwencji praw człowieka i podstawowych wolności (zwanej dalej „europejską konwencją”)?

6) Czy jest zgodne z prawami określonymi w art. 47 karty, by przepis prawa krajowego wymagał, ażeby sąd — w celu ustalenia, czy dana osoba może zostać zgodnie z prawem wydalona do innego państwa członkowskiego na mocy rozporządzenia — traktował to państwo członkowskie jako państwo, z którego ta osoba nie zostanie odesłana do innego państwa z naruszeniem praw przysługujących jej na mocy europejskiej konwencji lub na mocy konwencji z 1951 r. oraz protokołu z 1967 r. dotyczących statusu uchodźców?

7) W zakresie, w jakim pytania poprzedzające dotyczą obowiązków ciążyących na Zjednoczonym Królestwie, czy odpowiedzi na pytania 2 6 podlegają określonej kwalifikacji w celu uwzględnienia Protokołu (nr 30) w sprawie stosowania Karty praw podstawowych Unii Europejskiej do Polski i Zjednoczonego Królestwa?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiające kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o udzielenie azylu, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (Dz.U. L 50, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiająca minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o udzielenie azylu (Dz.U. L 31, s. 18).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony (Dz.U. L 304, s. 2).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich (Dz.U. L 326, s. 132).